

Thema-avond 'Samen oud worden in De Baarsjes'

Nederlandse Marokkaan zorgt voor polonaise in verzorgingshuis

"Heb je even voor mij? Maak wat tijd voor mij vrij" klinkt het in de ontmoetingsruimte van verzorgingshuis Nieuw Vredenburg op maandag 28 november iets na drieën. Als je niet beter zou weten, zou je denken dat Frans Bauer in stadsdeel De Baarsjes is neergestreken, maar bij nader inzien blijkt het Rachid Aazouzi, beter bekend als de Marokkaanse Frans Bauer, te zijn. Hij is hier om zijn medewerking te verlenen aan de bijeenkomst, georganiseerd door vrijwilligersvereniging Kantara en verzorgingshuis Nieuw Vredenburg, over het thema 'Samen oud worden in De Baarsjes'.

De liedjes van Frans Bauer, die Rachid accentloos zingt, vallen bijzonder in de smaak bij de ruim tachtig aanwezigen. Ouderen bewegen hun rollator en krukken op de maat terwijl ze bijna alle liedjes meezingen. Op een gegeven moment wordt zelfs de polonaise ingezet en dansen Nederlanders, Italianen, Surinamers en Marokkanen vrolijk door de zaal. Dit belooft een bijzondere bijeenkomst te worden.

Tussendoor vertelt Rachid dat hij Nederlander is van Marokkaanse afkomst en dat hij het belangrijk vindt om te zingen in de taal waarin hij is opgegroeid, sinds hij 25 jaar geleden als 7-jarig jochie naar Nederland kwam. Hij is een voorbeeld van een tweede generatie Marokkanen, die zich vertrouwd voelt in de Nederlandse samenleving en daarin een volwaardige plaats heeft ingenomen. Dat kan helaas niet gezegd worden van de eerste generatie Turkse en Marokkaanse immigranten, die inmiddels de 60- of 70-jarige leeftijd bereikt hebben. Rachid vertolkt hun gevoelens in een zelfgeschreven lied 'Heimwee naar Marokko'.

Eén van hen, de heer Lazaar vertelt, tijdens de discussieronde die plaatsvond nadat Rachid afscheid had genomen op weg naar zijn volgend optreden, dat hij al 35 jaar in De Baarsjes woont. Het grootste deel van die tijd heeft hij in een melkfabriek gewerkt, sinds een jaar is daar overbodig geworden en is werkeloos. Hij heeft zodoende meer tijd voor sociale contacten. In zijn gebrekkig, maar duidelijk verstaanbaar, Nederlands, vertelt hij dat hij goed contact heeft met zijn burens. Op de vraag of hij ooit in een verzorgingshuis, zoals Nieuw Vredenburg zou kunnen wonen, geeft hij een weifelend antwoord. Er zouden, zijns inziens nogal wat praktische bezwaren kleven aan het wonen van Marokkaanse en Turkse ouderen in een Nederlands verzorgingshuis, zoals het aanpassen van de toilet, het hebben van een islamitische gebedsruimte, het halal eten, en uiteraard de taalbarrière. Vanuit de zaal kwamen er diverse kritische vragen waarom er op een middag als deze geen Marokkaanse vrouwen aanwezig zijn. De heer Lazaar vertelt dat oudere Marokkaanse vrouwen, waaronder zijn eigen vrouw, het moeilijk vinden om initiatieven te nemen contacten aan te gaan met mensen van buiten hun eigen sociaal (lees: Marokkaans) netwerk. Toch is de heer Lazaar positief gestemd en hij vraagt de aanwezigen om geduld, de tijd komt dat Marokkaanse vrouwen van zich doen horen.

Voor deze bijeenkomst is deze tijd al gekomen, want Samira Abbos, een Nederlandse vrouw van Marokkaanse afkomst, zelf een geslaagd journaliste en debatleider, leidt de bijeenkomst met kundige hand. Ze geeft elk groepje rondom de tafels een vraag of opmerking ter bespreking, zoals: Hoe wil ik oud worden?, Woont u in een leuke buurt?, Kent u mensen uit andere culturen?. Terwijl de aanwezigen zich in kleine groepjes over deze vragen buigen, worden er hapjes uitgedeeld die duidelijk een multicultureel karakter hebben, de stroopwafels liggen naast de baklava.

De tafelgesprekken leveren interessante ontmoetingen op en ook opmerkingen die vervolgens plenair worden besproken. Daaruit blijkt dat er door Nederlandse ouderen nogal verschillend gedacht wordt over Marokkaanse medelanders. Eén van de aanwezigen vertelt dat haar moeder is overleden na overvallen te zijn door een Marokkaanse jongen, terwijl een ander opmerkt dat ze, als ze op straat loopt met haar rollator, zeer wel geholpen wordt door Marokkanen en Turken. Eén van de aanwezigen, een bewoonster van Nieuw Vredenburg vertelde dat ze al 22 jaar zeer goed contact heeft met een Marokkaanse familie en dat de Marokkaanse kinderen haar kleinkinderen geworden zijn. Eén van deze kleinkinderen, de 21 jarige Hicham, was, zonder dat zijn Nederlandse 'oma' dat van te voren wist, ook bij deze bijeenkomst aanwezig omdat hij zich sinds kort heeft aangemeld als vrijwilliger bij Kantara.

Iedereen was het erover eens dat bijeenkomsten zoals deze belangrijk zijn voor de verbetering van de verhoudingen tussen autochtone en allochtone Nederlanders. Er is geen betere manier om vooroordelen en onbegrip weg te nemen, dan door gelegenheden te creëren, elkaar in ontspannen sfeer te ontmoeten of om het met de woorden van de Marokkaanse en Nederlandse Frans Bauer te zeggen 'maak wat tijd voor mij vrij'.

De organisatoren hopen in juni 2006 een vervolg aan deze bijeenkomst te geven. Het onderwerp wordt dan *'de rol van opa's en oma's in verschillende culturen'* Of de Marokkaanse Frans Bauer er dan ook bij is, is nog niet bekend, maar we verwachten wel meer te horen van Hicham en zijn Nederlandse oma.